

JAUNAIS CELS

AGROFIRMAS «KRASNIJ OKTJABRĀ» PARTIJAS, ARODBIEDRĪBAS,
KOMJAUNATNES KOMITEJU UN ADMINISTRĀCIJAS ORGĀNS

Cena 2 kap.

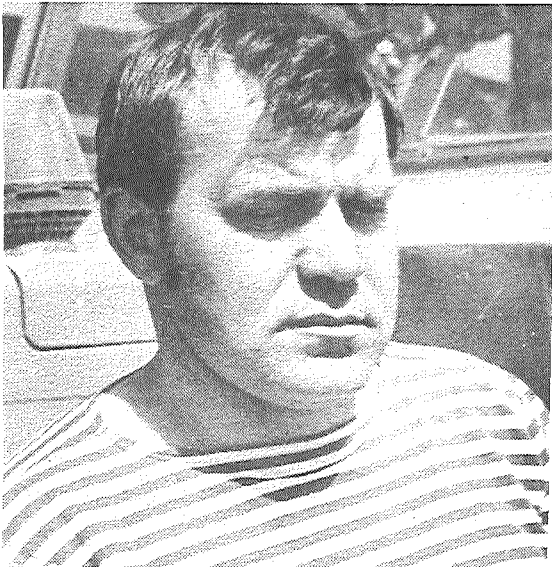
Dziesmā teikts: dabai nav sliktā laika, visi gadalaiki tai patīkami. Kāpēc lai to nepateiktu par zemes kopēju! Kad viņam visvairāk patīk lauks? Vai tad, kad tajā vējš spēkojas ar smagu piebriedušu vārpu vilņiem, vai kad pretī spurojas saulē izbalējuši un lietū izmirkuši rugāji, kad lauks ir slapjš un uzrūdzis, apnicīgi pelēks kā rudnīgais lietūs mākonis, vai balts un tīrs sniega segā? Vienmēr tas ir pievilcīgs, tīkams, jo vienmēr ir ieguvis savu izskatu pēc kāda no savu kopēju darba cikliem. Vai nu ražojošs, vai atpūtā. Un vienmēr cilvēks, nonākot tā tuvumā sajūts patīkamu savijojumu.

Lauki ir mainīgi, mainās paši un mainās, atsaucoties cilvēku rūpēm, pateicībā par saules silto gādību un lietūs veldzējošo rašojumu.

Pavisam nesen tie, ceļa vienā vai otrā pusē, putekļu grīstes savērpdami, lietiski rosījās mehanizatori, izbraukuši ar kultivatoriem un sējmašīnām, bet tagad jau izspraukušies asni. Kamēr tie vēl "kko parādījušies no vadziņām, ne neslēpj savu saules izgaismoto rūsganumu, bet agrāk apstātais lauks ir noklājis ar biezu, lepni zaļu paklāju. Asni ir tumši un sulīgi, par tādu lauku zemnieks saka: «Meln vien iet uz augšu!» Tas nozīmē, ka tur bijuši ieguldīti spēcīgi graudi, asnu dzimšanas līgūdas bijušas labi apgādātas ar barības vielām, tie bauda vislielāko labvēlību un ir neapturami savā augšanas priekā. Ražena lietūs šaltis tos vēl vairāk pamudina.

REPORTĀŽA

KAM ACIS PRIBOD LAUKU

Fagaidām galvenokārt jāiztiek ar valgmī kas saglabājusies no sējas dienām. Tās dīgšanas un augšanas spēkam vēl pietiek, drīz veldzi dos arī jūnija rasas.

Tagad saimniecības lauki zied dažādu zaļu un brūnu toņu varavīksnēs. Zaļie ir apsētie agrāk, brūnie — pēdējie, arī rušināmkultūru platības, kur sākusies rindstarpu aprušināšana. Kamēr kopā ar 1. ražošanas iecirkņa mehāniķi Jā-

zepu Maslobojevu nobraucam dažus kilometrus uz vietu, kur rosās miglotāju posms, pa ceļam redzams, kā laukos strādā jaunieši, novācot akmeņus, pie apvāršņa pamanāmi citi mehanizatori. Un nu esam pie tik liela lopbarības biešu lauka, ka vagu viņējie gali nemaz nav saskatāmi.

— Te strādā lielākais mūsu kolhoza speciālists lopbarības biešu audzēšanā — Roberts Skutelis. Kad

šogad saņēma jauno sējmašīnu SST-12, gribētāju ar to strādāt nebija daudz. Viņš var saprast: visu laiku noņēmušies ar parastajām, bet tie — vienā braucienā divpadsmit vagas. Ieminējamies Robertam. Viņš visu apdomāja ar zemniecisku pamaftūgumu, apsvēra un piekrita. Kopā ar sējmašīnu komplektā saņēma divpadsmit rindu kultivatoru, kura darba orgāni ir sekcijās apvienoti zobaini ritenīši,

kas labi uzirdina rindu starpas, tikpat platu frēzi, ar ko nogriezīs nezāles. Kur tagad pāri brauc mehanizators ar saviem jaunajiem rikiem traktora MTZ-52 agregatūmā, tur paliek plata sloksne. Rūpnīcā izgatavoto kultivatoru viņš uzlabojis, sekcijām pierīkojot norobežotājus, izgatavotus no dzelzs sloksnēm. Bez tiem sekcijas kūjās, bojāja vagas, bet tagad stingri turas savās vietās. Vēl viņam ir priekšlikums, ko varētu likt lietā traktoru ražotāji: lai palielinātu pārdzamību no kabīnes, priekšējo logu vajadzētu par desmit centimetriem palielināt uz leju. Šo nepieciešamību ievēro katrs mehanizators, sevišķi tik precīzā darbā kā sakņaugu rindu pirmā apstrāde.

Netālu pie graudaugu lauka sapulcējušies miglotāju posma ļaudis, lai uzpildītu rezervuārus. Viņi zaļojošā klaidā izveido tehnoloģisko sliedi, pa kuru būs jānobrauc atkārtoti, lai dotu virsmeslojumu vēlreiz. Arī te ir savi speciālisti, kuri prot ne tikai novadīt traktorus, bet arī ne sliktāk par augu aizsardzības agronomiem zina darba noslēpumus, jau sen apliecinājuši, ka var strādāt patstāvīgi. Neviens, arī viņš pats, nepateiks, cik reizes te laukus piecпадsmīt darba gados, kopš strādā šajā darbā, miglojis Žanis Sils, viņš aizvērtām acīm nekļūdīgi var izstāstīt visu par miglotāju OP-2000.

Lauki, kurās strādā šie un citi mehanizatori, priecē acis katram un jebkurā gadalaikā. Jo tie ir krietnu, prasmīgu saimnieku rokās.

A. MEZMALIS
Autora foto

PANORĀMA

PAVASARA lauku darbos veiksmīgi strādāja autopāšizkrāvēja GAZ-53 vadītājs Imants Ludāns (attēlā). Viņš bija starp tiem, kuri piegādāja sēklas, ar savu operatīvo rīcību nodrošināja veiksmīgu darbu sējagregātiem.

Imants ir no tiem kolektīva locekļiem, kuri tikai iesāk savas darba gaitas saimniecībā — pie automašīnas stūres savu iztiku pelna kopš pagājušā gada. Sākumā negāja viegli, kamēr apguva auto vadītāja iemaņas, bet tagad aizvien drošāk nostājas līdzās pieredzējušajiem vadītājiem.

Viņš ir komjaunietis, profesionāla meistarība atbilst trešajai klasei. Bet tas nenozīmē, ka puisis nedomā par kvalifikācijas celšanu — dzīvī viss vēl priekšā. Galvenais — strādāt apzinīgi, ar pilnu pašat-

Celtniecības industrijai — patstāvība

Laika prasība ir kategoriska: ja gribi turēties līdzī, cel un nostiprini savu bāzi, būvē labiekārtotus dzīvokļus strādājošajiem, mūsdienīgas saimnieciskās un ražošanas būves. Attīstoties saimniecībai, uzņēmumiem, prasība pēc jaunbūvēm nemitīgi pieaug. Pašlaik agrofirmas celtniecības organizāciju gan pēc strādājošo skaita, gan celtniecības un montāžas darbu apjoma var salīdzināt ar vidējās jaudas PMK — pārvietojamo mehānizēto kolonnu.

Objektos šo brīdi strādā 180 cilvēki, bet vadošo darbinieku skaits, sākot ar brigadieriem un beidzot ar iecirkņu priekšniekiem, speciālistiem, eksperimentālo projektēšanas

hoza ciemats, rūpnīcas, top jauni daudzdzīvokļu nami un viensētu tipa kotedžas. Desmitiem labiekārtotus dzīvokļus un māju tiek nodots ekspluatācijā katru gadu, paplašinās un labiekārtojas ražošanas platības, tomēr tā visa vēl ir par maz, lai ļaudis varētu labi dzīvot un sekmīgi veikt savus ražošanas uzdevumus. Tajā skaitā arī kolhoza lopkopības nozarē, kur gadu no gada jāveic ļoti daudz remontdarbu, nobriedusi neatliekama vairāku agrāk uzbūvēto fermu rekonstrukcijas nepieciešamība. Tikpat neatliekami jāizveido arī celtniecīem sava bāze, jo bez tās sakarā ar darbu lielo apjomu vairs nav iespējams iztikt

uz iekšējo rezervju pilnīgāku izmantošanu. Šie jautājumi asi izvirzījās agrofirmas celtniecības industrijas vadošo darbinieku apspriedē, kas notika šajās dienās. To vadīja agrofirmas ģenerāldirektors Romualds Kavinskis un viņa vietnieks celtniecībā Jānis Teilāns. Runāja visi atbildīgie darbinieki, tikai apspriedē kārtējie jautājumi, iztirzāta darbu gaita objektos. Nolēmās, ka celtnieku vadošo darbinieku ražošanas apspriedes notiks regulāri katru mēnesi, bet reizi ceturksnī — visa kolektīva pilnsapulces.

Izkristalizējusies galvenā doma — celtniecības industrijas pakāpeniska orientācija uz darba organizāciju

tīks iznomāti ražošanas līdzekļi — celtniecības tehnika, piešķirti kredīti būvmateriālu saņemšanai un noslēgti līgumi par darbu objektos, kuru celtniecībā būs pilnīgā brigāžu ziņā. Bet vēlāk arī visa agrofirmas celtniecības organizācija kļūs nomātāja. Viens lieta ir tagad, kad tie paši betona maisītāji, autoceltni, buldozeri un cita tehnika ir bez konkrēta saimnieka, bezpersoniski kopīga agrofirmas, un pavisam citādi ritēs darbs, kad šī pati tehnika būs konkrēta darbuzņēmuma īpašumā un rīcībā, kurš būs saimnieciskā aprēķina vienība.

Pilnīgā patstāvībā celtniecības organizācija vairs nevarēs gaidīt «dāvanas no dabas», tai pašai jā-

SAGAI DOT PSKP XIX KONFERENCI

Atbalstīta Monikas Litaunieces kandidatūra

Saskaņā ar pārstāvniecības normām no mūsu republikas uz Vissavienības partijas 19. konferenci jāizvirza 53 delegāti. Kirova kolhoza un citu ciema iestāžu kolektīvi par savu pārstāvi konferencē izvirzījuši Latvijas PSR Augstākās Padomes deputāti, Stabulnieku ciema Tautas deputātu padomes izpildkomitejas priekšsēdētāju Moniku Litauneci.

Agrofirmas «Krasnij Oktjabrj» kolektīvu apspriedēs kolhozā un rūpnīcās uzņēmumos vienbalsīgi atbalstīta Monikas Litaunieces kandidatūra.

PAR PANĀKUMIEM GAĻAS RAŽOŠANĀ

Šā gada I ceturksnī kolhozaagrofirmas saimniecībai piešķirts partijas rajona komitejas, rajona izpildkomitejas un lauksaimniecības darbinieku arodbiedrības rajona komitejas ceļojošais Sarkanais karogs. To kolektīvam svīnīgos apstākļos pasniedza partijas rajona komitejas I sekretārs Viktors Solov-

jovs.

Gada pirmajos trijos mēnešos kolhozs realizējis vairāk par 540 tonnām gaļas, pārsniedzot pasūtījumu. Labi panākumi gūti Reiniēku, Riebiņu un Kokalu nobarojamo liellopu noviēnēs, kuras vadā Nina Cvetkova, Vasilij Cvetkovs un Valentīna Bernāne.

Uzvaras svētku priekšvakarā fašisma upuru kapos Riebiņu ciemā notika sēru mītiņš, kurā piedalījās ciema izpilkomitejas, kolhozagrofirms pārstāvji un vidusskolas delegācija. Skolēni nolika vainagus, sēru vītņi un ziedus visu to cilvēku piemiņai, kas gribēja redzēt vīras debesis, miera sauli.

Aļoša ABAJEVA foto

TŪKSTOŠ UN VIENS JAUTĀJUMS

Varbūt arī vairāk par tūkstoši un vienu jautājumu rodas cilvēkam, kurš pēc ilgām pārdomām, saskaņošanas ar ģimenes locekļiem, radiem, pārsprīdējis ar paziņām, beidzot nolemj pats būvēt māju. Tam vajadzīga ilga «morāla nobriešana», jo ilgs ir bijis periods, kad labāk bija no laukiem patverties pilsētā, kad pat vienkāršās dārza mājiņas izbūvei bija vajadzīga vairākkārtīgā saskaņošana, kad nevarēja atļauties būvēt māju, jo trūka līdzekļu un nebija iespējams tikt pie būvmateriāliem.

Tagad — otrādi: visi aicina uz būvniecību. Ceļi tāpat uz šo mērķi ir vajā. Bet kā tas sasniedzams praktiski? Te nu rodas tā jautājumu gūzma.

Par vairākiem svarīgiem momentiem, kas var ieinteresēt nākamās personisko māju īpašniekus laukos, «Jaunais Ceļš» jau stāstīja. Droši var sākt būvēties gan tas, kas pratis iekrāt līdzekļu zināmu summu, gan arī tas, kuram tādu uzkrājumu nav, — pārlīdz valsts uz drošiem un izdevīgiem noteikumiem. Bet tā vai citādi gan pirms būvdarbu sākuma, gan to laikā, lai arī māju būvē oficiālā organizācijā, specializējusies brigādē, nākamajam īpašniekam jāzina daudzās tā dēvētās ābeces patiesības, lai varētu sekot celtniecībai, daudzus darbus veikt patstāvīgi vai arī palīdzēt. Netrūkst uzņēmīgu un darbīgu cilvēku, kuri labprāt, lai arī tas iznāk ilgāk, būvējas paši. Taču arī agrāk laukos zemnieki cēla mājas, ne jau pieaicinot specializētās pārvietojamās kolonnas, — pietika ar pāris kaimiņiem, kuri ko pieprata, un lieta gāja.

Celtniecības gaitā radušos jautājumus var izgaismot saimniecības speciālisti — būvbrigādieši, pieredzējušie celtnieki, rajona arhitektu grupas, konsultācijas sniedz arī dažāda literatūra. Būvniecībā tagad atļauts izmantot jebkurus projektus — individuālos vai tipveida, jebkādas materiālus, ko Preiļu rajonā individuālajiem būvētājiem var piedāvāt saimniecības preču veikals Līvānos, Tautas ielā 1a un veikals noliktava Preiļos, Rēzeknes ielā 3. Var pirkt arī citos tuvākajos rajonu centros, no citiem avotiem, tikai katrā ziņā noformējot dokumentāli.

Tāpat dota brīva vietas izvēle nākamajai mājai: to drīkst celt ciematā un ārpus tā, saskaņojot ar ieinteresētajām organizācijām.

Kāpēc netiek veicināta projektu izvēle pēc pašdarbības iniciatīvas vai pat to pašsacerēšana? Pirmkārt, tas ir pašu būvētāju interesēs, jo pēc speciālistu izstrādātajiem projektiem var precīzi noteikt, kādi un kādos daudzumos vajadzīgi būvmateriāli, tādējādi ietaupīt līdzekļus un veltīt nešķiest materiālus, otrkārt, speciālistu izstrādātie projekti ir pārbaudīti daudzās instancēs, pieskaņoti apkārtējai videi, ar augstvērtīgu dizainu, tā vai citādi tajos saglabātas tautas būvniecības tradīcijas.

Der zināt, ka apbūves platībai un arī mājas lielumam ir arī savs ierobežojumi. Latvijā republikas pakļautības pilsētās piešķir līdz 600 kvadrātmetriem lielus zemes gabalus, rajonu centros — līdz 1200 kvadrātmetriem, lauku apdzīvotās vietās — līdz 2500 kvadrātmetriem. Blokēto māju būves gadījumos — katram būvētājam šo platību rēķina atsevišķi. Individuālā māja, neatkarīgi no ģimenes locekļu skaita, var būt ne lielāka par 130 kvadrātmetriem lietderīgās platības. Šis noteikums paliek spēkā arī tad, ja to būvē vairākas personas. Lielāku māju var atļaut celt ģimenēm, kurās ir septiņi un vairāk bērni, bet ar noteikumu, ka kopīgā lietderīgā platība nedrīkst pārsniegt 20 kvadrātmetrus, rēķinot uz vienu cilvēku.

Pie katras mājas var būvēt saimniecības ēkas, ievērojot zināmu atšķirību starp pilsētām un laukiem. Laukos mītnēm, kas paredzētas lopu un putnu turēšanai, rupjās lopbarības šķūnim, pagrabam un lopbarības gatavošanas virtuvei celtniecībā ierobežojumu nav. Tie paredzēti dažām citām celtnēm. Piemēram, apsildāma siltumnīca nedrīkst būt lielāka par 40 kvadrātmetriem (neapkurināmā netiek ierobežota), garāža — par 25 kvadrātmetriem (ar rajona vai republikas pakļautības pilsētās Tautas deputātu padomes izpilkomitejas lēmumu var tikt atļauta ne lielākas par 20 kvadrātmetriem papildus garāžas celtniecība) un līdz 75 kvadrātmetriem liela saimniecības ēka cietā kurināmā, inventāra glabāšanai vai arī veļas mazgātavas, darbnīcas, pirts un tamlīdzīgi iekārtošanai.

Jaunie noteikumi paredz, ka daļu būvniecības materiālu var sagādāt pats mājas celājs.

Šie noteikumi attiecināti arī uz esošo māju pārbūvēšanu, modernizāciju, rekonstrukciju.

Mūsu laikraksta redakcija apzinās, ka ar dažām publikācijām nevar ne uzreiz pārliecināt cilvēkus būvēt mājas, ne arī dot atbildes uz konkrētiem jautājumiem, kas skar mūsu agrofirmas vietējos apstākļus. Vēl var izziņas materiālu smelties citos periodiskajos izdevumos, pie juriskonsultanta, celtniecības speciālistiem, izpilkomitejā, PSRS Valsts bankas nodaļā un arī republikāniskajās organizācijās.

Palīdzība kolhozniekiem

Pagājušais slapjais rudens daudz raīžu sagādāja gan lielsaimniecībām — kolhoziem un sovhoziem, gan arī to sīkajām saimniecībām — kolhoznieku un padomju saimniecību strādnieku individuālajiem laucīņiem, kuros no laika gala audzē savu «otro maizei» — kartupeļus. Daudzi stādījumi izmirka, inficējās ar puvi un nebija uzglabājami pa ziemu.

Bet kas gan ir lauku cilvēks bez kūpoša un miltaina kartupeļa galdā? Nebūs pārsprīlēts, ja teiksim, ka laukos, sagatavots dažādā veidā un kā piedeva citiem ēdieniem, kartupelis ir pirmajā vietā.

Gādājot, par to, lai individuālie piemāju zemes izmantotāji varētu apstādīt savus laukus, rūpēties par labas ražas novākšanu rudens pusē vairākās saimniecībās tika organizēta sēklas bumbuļu pārdošana kolhoznieku ģimenēm. Tā bija populārā, pie mūsu kaimiņiem brālīgajā Baltkrievijā izaudzētā un no turienes iepirkta šķime «Ogonok».

Kartupeļu pārdošana kolhozniekiem bija organizēta kolhozos «Dubna», «Rīts» un citur.

Janīna SELGA.

Sakoptībai jāklūst par

Starp daudzajām pārmaiņām, kas notikušas padomju varas gados Latvijā, viena no uzskatāmākajām ir mūsu ciemu un ciematu pārveidošanās. Ar katru gadu mainās apdzīvoto vietu seja, tās kļūst skaistākas, pievilcīgākas. Atcerieties kaut vai to, kādas pārmaiņas pēdējos desmit gados notikušas ciematā Riebiņos: uzcelts dzīvojamais masīvs ar daudzstāvu ēkām un viensētu tipa individuālajām viendzīvokļa mājām, noasfaltētās vairākas ciemata ielas, izbūvēta pirts. Pašlaik tiek celts tirdzniecības centrs, jauns bērnu dārzs, kā arī mitekļi iedzīvotājiem — individuālās mājas un daudzdzīvokļu nami. Celtniecībai un labiekārtošanai veltīts ļoti daudz līdzekļu. Un tas viss tiek darīts tādēļ, lai vēl pilnīgāk apmierinātu mūsu ļaužu materiālās un garīgās vajadzības, uzlabotu viņu materiālo labklājību.

Tagad individuālās celtniecības apjoms strauji paplašinās, palielinās to cilvēku skaits, kas vēlas dzīvot savā personiskajā mājā. Ievērojot lauku ļaužu vēlēšanos, mūsu kopsaimniecības teritorijā šogad ekspluatācijā tiks nodotas 11 individuālās mājiņas.

Mūsu ciema teritorijā ir upe, ir parks un parka dīķi, Riebiņu muizas ēkas un citi arhitektūras pieminekļi — Riebiņu katoļu baznīca, pareizticīgo baznīca, ir fašisma upuru kapī, piemīnās akmens komponistam Jānim Ivanovam.

Ļeņina novēlējums — saudzīgi izturēties pret pagātnes kultūras mantojumu — guvis savu atspoguļojumu Latvijas PSR Konstitūcijā, kā arī republikas likumā par vēstures un kultūras pieminekļu aizsargāšanu un izmantošanu, kuru Latvijas PSR Augstākā Padome pieņēmusi 1977. gada 23. decembrī. 1982. gada novembrī republikas Ministru Padome pieņēma lēmumu, ar kuru apstiprinājusi nolikumu par vēstures un kultūras pieminekļu aizsardzību un izmantošanu. Šajos dokumentos apstiprināta tēze par to, ka vēstures un kultūras pieminekļi ir tautas īpašums un tos saglabāt ir svarīgs valsts un sabiedrisko organizāciju uzdevums, svēts katra pilsoņa pienākums. To ievērojot, Riebiņu ciema Tautas deputātu padomes izpilkomiteja savā darbībā cenšas pievērst uzmanību pieminekļu un dabas aizsardzībai, tālākai ciema labiekārtošanai.

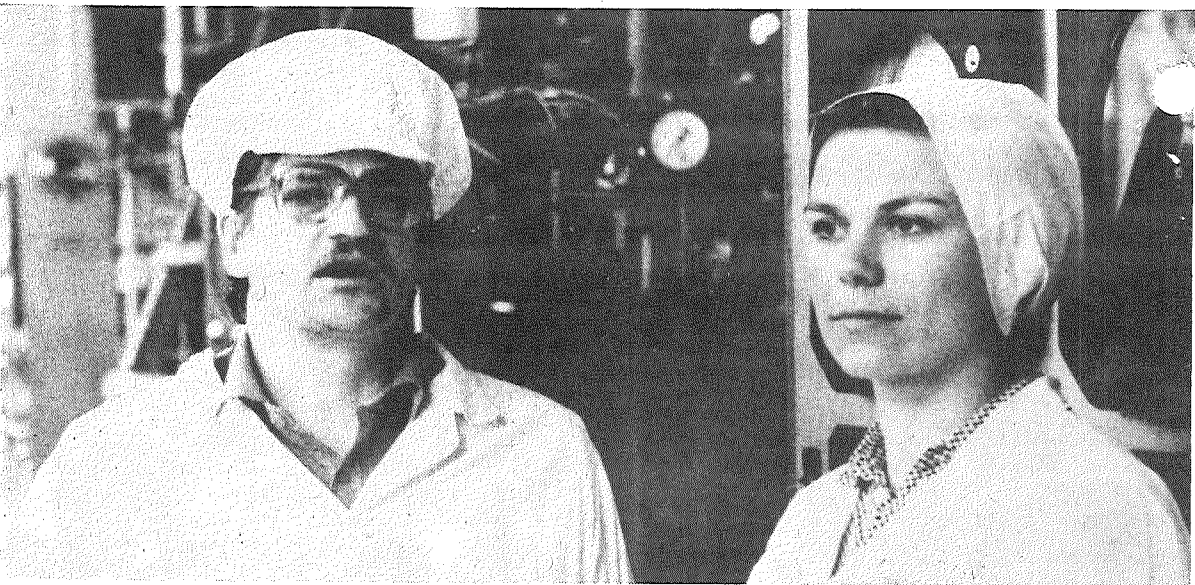
Sodien izvirzās jautājums, kurš gan uzturēs vajadzīgajā kārtībā mūsu augošo ciematu, ciema teritoriju. Kurš

gan cits, ja ne mēs pašī! Vajag tikai pielikt mazliet pūļu. Parks varētu kļūt par lielisku iedzīvotāju atpūtas vietu. Kad tur atradās skola, parks bija sakopts, bet pašlaik neviens tam nepievērš uzmanību. Izpilkomiteja uzskata, ka arī tagad skolai jāuzņemas par to šefība. Un mūsu mājas — kā individuālās, tā komunālās, mūsu augļu un sakņu dārzeņi, piemājas zemes lauciņi, ceļu un ielu malas, mūsu parks, mūsu upe — tie raksturo visus tos, kas te strādā un dzīvo.

13. maijā notika ciema Tautas deputātu padomes sesija, kurā kā galveno jautājumu izskatījām deputātu uzdevumus ciemata un ciema padomes teritorijas labiekārtošanā. Šo tematu bija pārdomājusi un izstudējusi celtniecības, transporta, sakaru, komunālās saimniecības un labiekārtošanas pastāvīgā komisija (komisijas priekšsēdētājs Ivars Staričenko, komisijas locekļi Jevtolija Ivanova un Tekla Djubina) un izteica konkrētus priekšlikumus deputātiem. Tika atzīmēts, ka labiekārtošanas problēma risināta jau vairākkārt, taču pagaidām bez jūtamiem rezultātiem — vezums nekust ne no vietas. Ir gan uzcelti skaisti daudzstāvu nami, taču to apkārtnes teritorijas labiekārtošana uz priekšu virzās gausi. Nav iekārtotas vietas veļas žāvēšanai, nav bērnu rotaļu laukumu. Atklāti runājot, mēs nevis apzāļojam ciematu, bet gan iznīcinām zaļumus. Ir gan bijuši gadījumi, kad ciematā izcērt dzīvzogu, izcirsti melnalkšņi Feimankas krastā. Bet, ja koki tiek stādīti, tad arī kur nu kuram iešaujas prātā. Daudzi deputāti dzīvo daudzstāvu namos, tomēr vasarā allaž rodas problēma zālāju apzāļošanā.

Vairāki daudzstāvu māju iedzīvotāji vēlas sev saimniecības ēkas. Taču celj tās kā pagadās — dažs no dājiem, cits no ķieģeļiem. Šo būvniecību vajadzētu veikt, ievērojot arhitektūrisku saskaņotību. Īsāk sakot, nepieciešams vienots ciemata labiekārtošanas un apzāļošanas plāns.

Jautājuma apspriešanā aktīvi piedalījās deputāti Sergejs Sadovņikovs, Voldemārs Adamovičs, Alefina Krasnojorova, Ija Tolstopjatova, kuri atzīmēja, ka ciematā nav tādas mājas, kas derētu citām par paraugu. Pēdējos gados netiek stādīti ne parki, ne alejas. Vecajā parkā iztīrīti dīķi, atlicis tikai piepildīt tos ar ūdeni. Kad tika noorganizēta talka parka uzkopšanā, izrādījās, ka ir

Kad govīs sāk laist ganos, mainās piena bioloģiskais sastāvs. Tāds piens siera ražošanai vairs neder. Tāpēc ik gadu pavasaros siera rūpnīcas siera cehs uz neilgu laiku pārtrauc darbu, izmantojot šo atelpu remontam. Vienlaikus tas notiek arī piena cukura ehā, kas pārstrādā sūlnās. No pieņemta piena tiek ražots sviests.

Šogad cehi nedarbojās no 10. līdz 17. maijam. Lai remontdarbi iekļautos tik īsos termiņos, viss tika laikus rūpīgi pārdomāts un sagatavots. Nobalsināti griesti un sienas, salabotas grīdas, veikts iekārtas profilaktiskais remonts, tās mazgāšana un tīrīšana, kā arī citi darbi.

Remonta periodā tikai daļa strādājošo nodarbināta cehos, tāpēc daudzi šajā laikā aiziet kārtējā atvaļinājumā, daļa tiek izmantota celtniecībā, bet citi dodas ekskursijās. Šoreiz 15 cilvēki apmeklēja Moldāvijas galvaspilsētu Kišiņevu, bet divas darbinieces — Maskavu.

Marija KIRIČENKO
Attēlos: sviesta ceha meistars Evals Reinīks un aparātu uzraudze Sarmīte Svētla.

